

[Ministeren for handel, industri og søfart.]

Ved bedømmelsen af, om tiden nu måtte være inde til en tilbundsgående ændring af denne lovgivning, vil det være naturligt at se på den økonomiske, handelspolitiske udvikling her i landet såvel som i udlandet.

Til bedømmelse af landets økonomiske stilling har man været tilbøjelig til at fæstne sig ved eet enkelt tal, nemlig nationalbankens valutaopgørelse. Medens valutastillingen forringedes gennem 1954 og 1. halvdel af 1955, synes der siden 1. juli at være indtruffet en ændring i udviklingen til det bedre. Denne forbedring er indtruffet samtidig med, at vi indenfor et så vigtigt eksporterhverv som skibsfarten har kunnet regne med stigende fragtindtægt, ligesom turismen giver betydelig indtjening. Hele denne udviklingslinie synes at tyde på, at strømpilen er ændret.

Det samlede resultat af vor udenrigshandel viser dog, at importen for de første 8 måneder i år ligger knap 100 mill. kr. højere end i den samme periode i fjor. Denne stigning i importen er dog af ret begrænset omfang, ikke mindst når man tager prisstigningerne på en række vigtige råvarer i betragtning. Samtidig har udviklingen været den, at medens der har været fortsat stigning i importen af råvarer og halvfabrikata, så udviser importen af færdigvarer tilbagegang. Specielt kan der være anledning til at nævne, at der har været en mærkbar tilbagegang i importen af motorkøretøjer og tekstilvarer.

Selvom der således i den seneste tid har været træk i udviklingen, som man måtte opfatte med tilfredshed, har vi dog stadigvæk behov for konsolidering af vor valutariske stilling, og det må også af den grund være klart, at tiden ikke kan være inde til mere eller mindre letsindige eksperimenter, som ville blive en følge af, at man opgav vareforsyningslovgivningen. Dette er der vel næppe heller mange der for alvor ville tænke på, og grundlaget for en fortsættelse skulle således være klart, selvom der som nævnt tidligere har været tanker fremme fra forskellig side om revision af loven.

De betragtninger, regeringen gjorde sig, da loven sidst var til behandling, var, at udviklingen i valutasituationen ikke gjorde tidspunktet særlig egnet til at foretage en

mere almindelig revision, og når regeringen nu igen foreslår loven forlænget, er det ud fra en tilsvarende betragtning, at den økonomiske udvikling, herunder udviklingen i valutasituationen, endnu ikke har bragt os tilstrækkelig modstandskraft til at undvære et instrument som vareforsyningsloven.

Nu må man også huske, at den afvikling af restriktionerne, som man fra alle sider anser for ønskelig, i og for sig uden vanskelighed vil kunne finde sted indenfor den nuværende lovs rammer, således som det tidligere er sagt ikke alene fra min side, men også fra den tidligere handelsministers side. Afviklingen af restriktionerne har da også været fortsat i det forløbne år. Jeg minder således om, at vi i februar måned i år liberaliserede 38 pct. af dollarimporten og nu er i færd med at øge denne liberalisering til 55 pct. Endvidere udvidede vi frilisterne overfor EPU-området den 1. juli, hvorved liberaliseringsprocenten overfor dette landeområde blev forøget fra 76 til 78. Også på enkelte andre områder har afviklingen været fortsat, og dette viser i sig selv, at arbejdet i og for sig skrider tilfredsstillende frem indenfor den nuværende lovs rammer. Direktoratet for vareforsyning har således pr. 1. oktober i år kunnet nedsætte antallet af beskæftigede med yderligere 38 mand.

Der er dog stadig betydningsfulde områder tilbage, som gør bevarelsen af loven nødvendig, således den tilbageværende import- og eksportkontrol, kontrollen med valutatransaktionerne, som foretages gennem nationalbanken, og, på det interne forbrugsområde, automobilordningen.

Jeg har ved tidligere lejligheder omtalt, at også andre lande fortsat finder det nødvendigt at opretholde en lovgivning, der giver bemyndigelse til regulering på disse områder, og det kan, synes jeg, have interesse at meddele, at vi netop har fået oplysninger om, at man i Holland er i gang med at gennemføre en permanent lovgivning, der giver bemyndigelse til at kunne regulere udenrigshandelen, når forholdene tilsiger dette. Når jeg specielt nævner dette hollandske lovforslag, er det, fordi jeg synes, det for os er et interessant eksempel på det hensigtsmæssige i fortsat at have den fornødne lovhjemmel til at gribe ind i påkommende tilfælde.